

Aan de ruige kust van de Tyrheense Zee, halverwege tussen Napels en het vulkaaneiland Stromboli, staat een groot, ouderwets huis met de kleur van verscho-ten rozen. Hoge, gereserveerde palmen wuiven de blozende gevel koelte toe, en weren nieuwsgierige blikken van de vreemdeling die vanuit het twaalf kilometer verderop gelegen stadje Santo S* hier passeert en zich afvraagt wat zich achter de hoge muur en de strenge smeedijzeren hek-ken afspeelt.

De villa was op het moment dat dit verhaal begint in diepe rust. Op de oprijlaan sliepen twee bestofte, uitgeputte auto's. In de keuken van de villa zaten de vliegen verdoofd het eind van de middaghitte af te wachten. Pas rond een uur of vijf ontstond beweging in het huis, toen de houten lattendeuren aan de achterkant knerpend openzwaaiden en een man in oranje bermuda het terras opliep, waar hij zich wellustig begon uit te rekken. Hij was in goede conditie voor een man van achtender-tig, gebruind en gespierd, hoewel zich in zijn gezicht, zijn nek en rond zijn middenrif de eerste lagen leeftijdsvet hadden af-gezet, en het elastiek van zijn broek zich in het vlees van zijn buik had ingegraven.

Hij liep naar de rand van het terras, vanwaar een trap van en-kele treden naar een diepe tuin voerde. Het kortgeknipte ga-zon vertoonde een aantal gele plekken. Langs de tuinmuur la-gen verdroogde bloembedden met om de twee meter een verdroogde hibiscus-struik. De dunne takken droegen ge-mummificeerde bloemen. Achter hun felle rood en geel rees de tuinmuur op.

Halverwege de tuin bevond zich een groenblauw, niervor-mig zwembad. Op het stenen terras eromheen stonden zes witte plastic ligstoelen, en voorbij het zwembad liep het ter-rein onmerkbaar glooiend af. De tuin eindigde bij een laag muurtje van losse, gestapelde stenen, Erachter lag een met on-kruid begroeide richel van een halve meter breed, en van daaraf daalde de rots abrupt af in zee. Honderd meter lager lag